

UNU

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Duminică, 11:13 p.m.

Alarma începu să sune târziu, într-o noapte cu ceață rece și aer neclintit.

Sistemul de securitate ce înconjura locul incendiului fusese montat în grabă, iar Vernon Ruckman era singurul paznic de noapte... dar era plătit – și încă surprinzător de bine – pentru a-i împiedica pe nepoftiți să pătrundă printre ruinele aflate într-un echilibru instabil ale Laboratoarelor DyMar, de la marginea orașului Portland, statul Oregon.

În Buick-ul pe jumătate ruginit străbătu aleea cu pietriș ud. Cauciucurile tocite aproape complet scrișniră urcînd movila unde, pînă cu o săptămînă și jumătate în urmă, se ridicase laboratorul pentru cercetări în domeniul cancerului.

Vernon opri mașina, își desfăcu centura de siguranță și coborî să investigheze. Trebuia să fie cu toate simțurile treze. Trebuia să scruteze bine scena. Aprinse lanterna oficială, pe care o purtau toți paznicii – suficient de grea pentru a putea fi folosită ca armă – și îndreptă lumina ca pe jetul unui furtun asupra ruinelor înnegrite care acopereau terenul.

Şefii nu-i daduseră lui Vernon o maşină a lui, dar îi pusese ră la dispoziţie uniformă, insignă şi un revolver încărcat. Trebuia să pară sigur pe sine şi impunător dacă voia să-i gonească pe puştanii neastîmpăraţi care făceau din intrarea în carcasa scorjita a laboratoarelor un act de curaj. În săptămîna şi jumătate care trecuse de cînd fusese incendiat centrul, gonise deja în cîteva rînduri grupuri de adolescenţi care dispăreau în noapte chicotind. Vernon nu reuşise să pună mîna pe nici unul dintre ei.

Şi nu era de ris. Ruinele de la DyMar abia se mai ţineau în picioare, programate să fie demolate peste cîteva zile. Echipamentul constructorilor, buldozerele, ciocanele pneumatice şi cîteva transportoare de dimensiuni mici stăteau deja în aşteptare în jurul rezervoarelor de combustibil. Într-un dulap încuiat cu lacăt se aflau explozibili şi capsele de detonare. Cîineva părea că voia să şteargă cît mai repede de pe faţa pămîntului rămăşiţele centrului de cercetare medicală.

Pînă atunci însă, locul acesta era un pericol potenţial. Iar Vernon Ruckman nu dorea să aibă loc vreun accident în schimbul lui.

Raza luminoasă a lanternei tăia un con tot mai larg prin ceaţă, făcîndu-şi loc prin labirintul de grinzi înclinate, birne de lemn carbonizate şi căpriori de acoperiş căzuţi. DyMar Lab arăta ca decorul abandonat al unui vechi film de groază, iar lui Vernon nu-i era greu să-şi închipuie monştrii de celuloid întrupîndu-se din ceţurile unde, printre ruine, îşi făceau veacul.

După incendiu, perimetrul fusese înconjurat cu un gard de plasă închiriat – a cărui poartă stătea acum întredeschisă. Mişcat de o pală uşoară de vînt, gardul gemu încetîtor şi poarta scîrţîi; apoi aerul se linişti din nou, ca o răsuflare ţinută.

I se păru că aude o mişcare înăuntrul clădirii: obiecte mutate din loc, piatră şi lemn clintite. Vernon deschise poarta atît cît să poată intra în împrejurime. Se opri să asculte cu atenţie, apoi purcese prudent, aşa cum scria la carte. Mîna stîngă îi stătea încheştată pe lanternă, în timp ce dreapta îi zăbovea deasupra revolverului greu de poliţie pe care îl purta la sold.

Într-o husă mică, prinsă de curea de piele, avea cătuşele, pe care era convins că ştia să le folosească, deşi pînă atunci nu

prinsese încă pe nimeni. Schimbul de noapte presupunea în general multă lectură, amestecată cu ceva alarme false (în special dacă aveai o imaginaţie mai bogată) – şi cam atît.

Prietena lui Vernon era o pasăre de noapte, absolventă de engleză şi poetesă aspirantă, care îşi petrecea nopţile fie în aşteptarea muzei care să o inspire, fie la cafeneaua cu orar permanent unde lucra. Pentru a ţine pasul cu ea, Vernon îşi schimbă propriile ritmuri biologice, iar slujba asta de noapte îi apăruse ca o soluţie ideală, chiar dacă în prima săptămîna umblase mai mult ameţit.

Acum, intrînd în labirintul incendiat, Vernon era perfect treaz.

Înăuntru se afla într-adevăr cineva.

Sub tălpile lui scrişneau cenuşa veche, aşchiile de sticlă spartă şi bucăţile de beton sărîte. Vernon îşi amintea cum arătase centrul odată, un complex destinat tehnologiilor cele mai înalte, cu o arhitectură neobişnuită, modernă – un amestec futurist, lucios, de sticlă, oţel şi lemn galben-auriu din pădurile de pe coasta Oregonului.

În urma protestului violent, a incendiului şi a exploziei, laboratorul arsesese bine.

Nu s-ar fi mirat dacă oaspetele nocturn nu ar fi fost doar un copil, poate vreun membru al grupului pentru drepturile animalelor care revendicase incidentul. Poate că era vreun activist în căutare de suveniruri, trofee de război ale unei victorii singeroase.

Vernon nu ştia. Dar simţea că trebuia să fie prudent.

Pătrunse mai adînc, aplecîndu-şi capul pentru a evita un stîlp de lemn căzut, înnegrit şi bubos, acoperit cu cenuşă albicioasă acolo unde plesnise din cauza căldurii. Podeaua clădirii principale părea nesigură, gata să se prăbuşească în subsol. Parte din pereţi se dărîmaseră, zidurile despărţitoare se înnegriseră, ferestrele erau făcute ţandări.

Auzi o mişcare furişă. Vernon plimbă raza lanternei împrejur, iar lumina albă împunse umbrele, tăind unghiuri stranii şi forme întunecate care sâreau la el sau se prelingeau de-a lungul pereţilor. Nu-i fusese niciodată teamă de spaţiile închise, dar acum parcă întregul loc stătea să-i cadă în cap.

DOSARELE X

Vernon se opri, luminînd în jur. Auzi din nou zgomotul, un foşnet uşor, al unui om care încerca să scoată ceva la iveală dintre dărîmături. Venea din colţul cel mai îndepărtat, un fost birou cu tavanul parţial căzut, unde baricadele întărite rezistaseră în cea mai mare parte distrugerii.

Zări acolo o umbră în mişcare, care muta resturile dintr-un loc în altul, săpînd. Vernon înghiţi în sec şi făcu un pas înainte.

– Tu de colo! Asta e proprietate privată. N-ai voie aici.

Puse mîna pe tocul revolverului. Fără teamă. Intrusul nu trebuia să scape.

Vernon îşi îndreptă raza lanternei asupra siluetei. Un bărbat înalt, cu umeri largi, se ridică în picioare şi se întoarse încet către el. Nepoftitul nu încercă să fugă şi nu se sperie, iar asta îl nelinişti şi mai tare pe Vernon. Îmbrăcat într-un mod straniu, omul purta haine care nu se potriveau una cu alta, acoperite de funingine; parcă ieşiseră dintr-un sac de călătorie pierdut de cineva sau fuseseră şterpelite de pe o frînghie.

– Ce faci aici? întrebă Vernon.

Îi puse lanterna în ochi. Intrusul era murdar şi neîngrijit – nu arăta deloc bine. Grozav, îşi spuse Vernon. Un vagabond care scurmă printre ruine în căutarea a ceva ce ar putea vinde.

– Aici nu-i nimic de luat.

– Ba e, îi răspunse omul.

Avea un glas neaşteptat de puternic şi de sigur, care îl lua prin surprindere pe Vernon.

– N-ai ce căuta aici, repetă el, începînd să-şi piardă stăpînirea de sine.

– Ba am, răspunse omul. Am dreptul... Am lucrat la DyMar.

Vernon făcu un pas înainte. Era ceva cu totul neaşteptat. Continuă să-l ţintuiască în lumina lanternei, mizînd pe efectul ei de intimidare.

– Mă numesc Dorman, Jeremy Dorman.

Individul se căută în buzunarul cămaşii, iar Vernon întinse mîna după revolver.

– Vreau numai să-ţi arăt legitimaţia de la DyMar, spuse Dorman.

ANTICORPII

Vernon mai făcu un pas şi, la lumina puternică a lanternei, văzu că străinul părea să fie bolnav şi transpira.

– Am impresia că ţi-ar trebui un doctor.

– Nu. Ce-mi trebuie e... aici, spuse Dorman, arătîndu-i cu mîna.

Vernon constată că bărbatul solid dăduse la o parte nişte resturi, scoţînd la iveală un seif mascat.

În cele din urmă, Dorman reuşi să pescuiască din buzunar o legitimaţie îndoită şi murdară, cu fotografie – legitimaţia de la DyMar. Lucrase într-adevăr acolo... dar asta nu însemna că putea să scotocească acum printre resturile afumate.

– Pentru mine nu-nseamnă nimic, zise Vernon. O să mergi cu mine şi, dacă într-adevăr ai autorizaţie ca să te găseşti aici, atunci o să lămurim lucrurile.

– Nu! exclamă Dorman atît de violent, încît saliva i se împrăştie în stropi de pe buze. Din cauza ta pierd timpul.

Pentru o clipă, pielea de pe faţă păru să i se mişte, turbure, apoi reveni la normal. Vernon înghiţi în sec, încercînd să-şi păstreze cumpătul.

Dorman îi întoarse spatele, ignorîndu-l.

Indignat, Vernon înainte şi scoase pistolul.

– Nu cred, domnule Dorman. Treci la perete – acum, în clipa asta.

Brusc, Vernon observă cocloaşe de pe sub cămaşa murdară a individului. Păreau că aveau o viaţă proprie, mişcîndu-se spasmodic.

Dorman privi în jos la el cu ochii negri mijiţi. Vernon făcu un gest cu revolverul. Fără să dea semne de frică sau de respect, bărbatul se apropie de unul dintre pereţii de beton rămas întreg, murdar şi înnegrit de fum.

– Ţi-am spus că mă faci să pierd timpul, mîrîi Dorman. Nu am prea mult.

– Avem tot timpul din lume, spuse Vernon.

Cu un oftat, Dorman îşi puse mîinile pe pereţele minjit de funingine şi aşteptă. Pielea de pe mîini îi era ca ceara, parcă era de plastic... alunecoasă cumva. Vernon se întrebă dacă venise în contact cu vreun fel de substanţă toxică, acid sau reziduu indus-

trial. În ciuda siguranței pe care i-o dădea pistolul, lui Vernon nu-i plăcea cituși de puțin toată povestea.

Cu coada ochiului zări unul dintre cocoloașele de sub cămașa lui Dorman mișcând.

– Stai pe loc să te percheziționez.

Dorman scrișni din dinți, cu ochii pironiți în peretele de beton din fața lui, parcă numărând particulele de cenușă.

– Eu în locul tău m-aș abține, spuse.

– Nu mă amenința, îl repezi Vernon.

– Atunci nu pune mîna pe mine, i-o întoarse Dorman.

În loc de răspuns, Vernon viri lanterna între antebrăț și trunchi, apoi îl pipăi rapid de sus pînă jos, cu o mîna.

Pielea lui Dorman era ciudat de fierbinte și parcă noduroasă – pe urmă mîna lui Vernon veni în contact cu o substanță umedă și alunecoasă. Își trase brusc palma înapoi.

– Ce scirboșenie, zise el. Ce-i asta?

Privi în jos la mîna și o văzu acoperită cu ceva ciudat și mucilaginos, ca o mîzgă.

Epiderma lui Dorman începu brusc să tresară, răsucindu-se, ca și cum pe dedesubt ar fi alergat o armată întreagă de șoareci.

– N-ar fi trebuit să pui mîna.

Dorman se întoarse, privindu-l furios.

– Ce e porcăria asta?

Vernon băgă revolverul la loc în toc și, privindu-și neputincios mîna, încercă să se șteargă pe pantaloni. Se dădu înapoi îngrozit, cu ochii la mișcările stranii ale trupului lui Dorman.

Brusc, palma începu să-l frigă. Parcă un acid îi ardea adînc carnea.

– Hei!

Se împiedică, pașind înapoi pe molozul inegal.

O senzație de gîdilătură fierbinte îi pomea din mîna, ca niște bule minuscule ce urcau spre încheietură, ca o mulțime de gloanțe mititele ce-i explodau în nervi, în brațe, în umeri, în piept.

Dorman își lasă mîinile în jos și se întoarse să privească.

– Ți-am spus să nu pui mîna pe mine, zise el.

Vernon Ruckman își simțea toți muchii încleștați. Spasmele îi cuprinseseră trupul și o mie de artificii îi explodau în creier. Nu mai vedea decît blițurile strălucitoare, psihedelice, încremenite în fața ochilor. Brațele și picioarele îi tremurau, mușchii îi erau cuprinși de spasme și convulsii.

De undeva dinăuntru al creierului auzi un zgomot de oase frînte. Oasele lui.

Căzu pe spate și urlă, de parcă întregul corp i s-ar fi preschimbat într-un cîmp minat.

Lanterna, cu raza ei strălucitoare, pică pe podeaua acoperită cu cenușă.

Dorman mai urmări trupul cutremurat de spasme al paznicului timp de cîteva clipe înainte de a-și întoarce atenția asupra seifului pe jumătate descoperit. Epiderma victimei se umfla fierbînd, pe măsură ce din țesutul muscular distrus apăreau pete de un stacojiu întunecat. Lanterna paznicului lumina un sector de cerc alb pe podea, iar Dorman vedea excrescențele umflate, pustulele, tumorile, buboalele.

Ca de obicei.

Dorman smulse ultima bucată de perete ghipsat care acoperea seiful. Știa prea bine combinația și răsuci rapid roțițele, ascultînd cum cilindrii se așezau unul după altul. Cu o mîna cămoasă, amorțită, bătî în ușa pentru a scutura bucățile de vopsea arsă care se întăriseră în crăpături. Deschise ușa.

Dar seiful era gol. Altcineva golise conținutul, luînd dosarele și prototipurile stabile.

Se răsuci ca să se uite la paznicul mort, ca și cum Vernon Ruckman ar fi avut cumva de-a face cu furtul. Se strîmbă în timp ce trupul îi era străbătut de un nou spasm. Ultima lui speranță se aflase în seiful acela. Sau cel puțin așa crezuse.

Dorman se ridică, furios. Ce era de făcut? Privi în jos la propria mîna, la pielea care se mișca și se schimba ca o furtună celulară. Se cutremură o dată cu o serie de convulsii minore care îi răvășeau sistemul muscular, dar, inspirînd adînc, reuși să se stăpînească.

DOSARELE X

Era din ce în ce mai greu, dar se jurase să facă tot ce-i stătea în putință pentru a rămâne în viață. Dorman făcuse întotdeauna tot ce-i stătuse în putință.

Bolnav de disperare, bintuia clădirile distruse ale Laboratoarelor DyMar. Computerele erau în totalitate distruse, tot echipamentul de laborator făcut praf. Descoperi un birou topit și făcut țăndări și, după amplasament, presupuse că fusese al lui David Kennessy, șeful de laborator.

– Să te ia dracuu', David, murmură el.

Folosindu-și toate puterile, smulse unul dintre sertarele de sus unde, printre gunoaie, dădu peste o fotografie veche, înrămată – cu marginile pirlite, cu sticla crăpată – și o privi îndelung. Scoase poza dintre resturile ramei.

David, brunet, cu aerul lui îndrăzneț, suridea alături de o blondă drăguță, cu o înfățișare sportivă, și de un băiețel la fel de blond. În fața lor, cu limba scoasă, stătea labradorul familiei Kennessy; mereu prezent și ciinele... Portretul de familie fusese făcut pe cind băiatul avea unsprezece ani, înainte să se fi îmbolnăvit de leucemie. *Patrice și Jody Kennessy.*

Dorman luă fotografia și se ridică. Bănuia unde s-ar fi putut duce și era convins că îi putea găsi. Trebuia. Acum, că toate celelalte dosare dispăruseră, numai singele ciinelui mai putea conține răspunsul pe care îl căuta. Va încerca să ghicească unde ar fi putut pleca, unde ar fi încercat să se ascundă Patrice. Ea nici nu știa ce secret uriaș purta în trupul lui ciinele familiei.

Dorman se uită peste umăr la cadavrul paznicului. Fără să dea atenție rănilor oribile de pe pielea lui, extrase revolverul și îl puse în buzunarul pantalonilor. Dacă ajungea într-o situație de criză, va avea nevoie de el ca să se impună.

Lăsând în urmă stîrful plin de bube, care începuse să se răcească, și luînd cu el arma și fotografia, Jeremy Dorman se îndepărtă de clădirile incinerate ale Laboratoarelor DyMar.

Înăuntrul lui ticăia o bombă biologică. Nu mai avea prea multe zile la dispoziție.

DOI

Cartierul General FBI,
Washington, D.C.
Luni, 7:43 a.m.

Ursul era enorm, de vreo cinci ori mai mare decît un luptător profesionist de categoria grea. Blana țepoasă, de culoarea bronzului, acoperea mușchii ca niște odgoane: un urs Kodiak, și încă un exemplar de excepție. Ghearele îi stăteau rășchirate, cum se aplecase să spintece un somon din pîrîul stîncos, nesecat și limpede precum cleștarul.

Mulder cîntări din priviri ghearele, colții, forța brută, primordială.

Era bucuros că fiara era împăiată și expusă în holul clădirii Hoover, dar chiar și așa îl încînta existența barierei de sticlă. Împăierea animalului trebuie să fi fost un coșmar pentru taxidermist.

Trofeul de vînatore fusese confiscat într-un raid al FBI-ului împotriva unui mare traficant de droguri. Acesta cheltuise peste douăzeci de mii de dolari într-o expediție de vînatore în Alaska, și încă ceva pe deasupra pentru conservarea trofeului. Cînd îl arestase, FBI-ul îi confiscase și giganticul urs în conformitate cu statutele RICO: dat fiind că traficantul își finanțase expediția cu

bani murdari obținuți din droguri, ursul împăiat aparținea guvernului federal.

Neștiind ce altceva să facă cu el, FBI-ul expusese monstrul alături de alte curiozități, de asemenea confiscate: o motocicletă Harley-Davidson făcută de comandă, coliere cu smaralde și diamante, cercei, brățări, lingouri de aur.

Din când în când, Mulder își părăsea biroul liniștit de la subsol, unde păstra Dosarele X, numai ca să urce pînă aici și să se uite la exponate.

Cu ochii la fiara puternică, Mulder continua să fie preocupat, nedumerit de un raport primit de curînd de la unul dintre agenții de teren din Oregon.

Atunci cînd un monstru ca ursul acesta își omora prada, el nu lăsa nici un dubiu asupra cauzelor decesului. O boală bizară ridica însă multe semne de întrebare – cu atît mai mult o maladie nouă, virulentă, descoperită printre ruinele unui fost laborator de cercetări medicale, distrus nu demult într-un incendiu.

Întrebările fără răspuns îl intrigaseră întotdeauna pe agentul Fox Mulder.

Se întoarce cu liftul în birou, unde putea reciti raportul asupra decesului în chestiune. Mai apoi se va întîlni cu Scully.

Stătea între despărțiturile de plexiglas, groase, izolate fonic, din poligonul de trageri al FBI-ului. Agentul special Dana Scully își scoase pistolul, un Sig Sauer de 9 mm. Montă încărcătorul supradimensionat, cu cincisprezece cartușe, plus unul pe țeavă.

Formă codul pe tastatura computerizată din stînga sa, instalația hidraulică bizii și un cablu duse silueta întunecată a „răului” la o distanță de douăzeci de metri. O blocă acolo și întinse mîna după căști. Și le puse bine pe urechi, strîngîndu-și părul blond-roșcat.

Pe urmă apucă strîns patul pistolului, adoptînd poziția corectă de tragere în formă de triunghi isoscel, și ochi. Mijindu-și ochii și țintind imediat sub linia părului, apăsă pe trăgaci într-un gest reflex, neconștientizat, și trase primul foc. Fără să dea atenție locului unde se infipsea glonțul, ochi și trase din nou, și din

nou. Cartușele goale zburau prin aer ca niște floricele de porumb metalice, căzînd cu un clinchet pe podeaua de ciment. Mirosul de pulbere neagră arsă îi umplu nările.

Se gîndea la necunoscuții care îi ucisese sora, pe Melissa, la aceia care încercaseră în repetate rînduri să îl amuțească sau să îl discrediteze pe Mulder, împreună cu teoriile sale prea puțin ortodoxe.

Scully trebuia să-și păstreze calmul și concentrarea, să rămînă în poziție de tragere. Dacă se lăsa copleșită de furie sau de frustrări, rata ținta.

Privi la silueta întunecată, văzînd numai chipurile nedeslușite ale acelor care își împletiseră atît de strîns viața cu a ei. Urme de vărsat, nașuri retușate, vaccinuri și dispariții misterioase – ca a ei – și cancerul, aproape cu certitudine rezultat a ceea ce îi făcuseră atunci cînd o răpiseră. Împotriva conspirațiilor nu putea lupta, nu avea ținte în care să poată trage. Nu putea face altceva decît să continue să caute. Cu dinții încleștați, Scully trase foc după foc, pînă la ultimul cartuș.

Scoțîndu-și căștile, apăsă pe butonul care aducea mai aproape ținta de hîrtie galbuie. Agenții FBI erau obligați să treacă testul din poligonul de la Quantico cel puțin o dată la trei luni. Scully mai avea măcar încă patru săptămîni, dar îi plăcea să vină dimineața devreme să se antreneze. Atunci poligonul era gol și nu o grăbea nimeni.

Mai tîrziu apăreau grupurile de turiști, care asistau la demonstrațiile făcute de cîte un agent căruia sarcina i se băgase pe gît și care trebuia să își arate îndemînarea cu pistolul Sig Sauer, cu un revolver M¹⁶ și uneori cu pistolul mitralieră Thompson. Scully voia să apuce să plece cu mult înainte ca primele grupuri de cercetași cu ochii mari sau de profesori de școală elementară să apară în spatele ferestrelor de observație.

Recuperă ținta ferfeniită, evaluîndu-și rezultatele și mulțumită să constate felul în care cele șaisprezece gloanțe erau grupate undeva spre centrul pieptului siluetei.

La Quantico, instrucțiunile cereau agenților să nu se gîndească la o persoană aflată în față, ci la o „țintă”. Nu ochea